

De la sclavie la libertate

Mary Allen

Dacă Dumnezeu nu m-ar fi atras la El, eu nu m-aș fi gândit niciodată să caut salvarea în Cristos, căci nu aveam nicio cunoștință despre aceasta. Poarta mea de salvare era mai degrabă sinuciderea. Dar măi înainte încă de nașterea mea, Domnul a vrut să fiu salvată! Ce grație! Biblia spune că fiecare copil al lui Dumnezeu a fost „ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și ireproșabili înaintea Lui“ (Efeseni 1:4). Acest verset rezumă cu exactitate ce a făcut Domnul pentru mine: totul a venit de la El, căci inima mea nu-L căuta deloc. Atunci când viața mea era un adevărat chin, El veghea și, la timpul Său, a intervenit.

În timpul celor șaiszeci de ani ai existenței mele, nu mă gândisem niciodată să recunosc suveranitatea lui Dumnezeu în viața oamenilor. Cum am putut oare să ignor această realitate și chiar să fiu complet dezinteresată de ea? Pentru că inima este „peste măsură de înșelătoare și de rea...“ (Ieremia 17:9). Eram prizonieră și sclavă a Legii, a păcatului și a morții. Într-o primă fază, am lăsat pe mâna oamenilor frâiele vieții mele, apoi, mai târziu, propria mea voință s-a răzvrătit contra acestor sisteme omenești.

În februarie 1988, atunci când aveam 60 de ani, Dumnezeu a început să mă elibereze de puternicul sistem religios în care fusesem crescută și pe care mă sprijinisem atâția ani îndelungi. Și astăzi încă, Domnul acționează în mine, potrivit acestor versete din Scriptură: „Căci Dumnezeu este Cel care produce în voi voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Cel care a început în voi această lucrare bună o va face perfectă pentru ziua lui Iesus Cristos“ (Filipeni 2:13; 1:6).

Amintiri triste din copilărie

Sunt a treia din opt copii și cea mai mare dintre fete. Mama mea, care s-a căsătorit la 29 de ani, a fost însărcinată de unsprezece ori. Două sarcini au fost false, și a pierdut un copil la naștere. Ea avea 46 de ani când a venit pe lume frățiorul meu cel mai mic.

Din frageda copilărie nu păstrez decît amintiri foarte vagi. În perioada aceea nu se abordau în mod deschis problemele, mai ales în fața copiilor. La un moment dat, mama a dispărut timp de trei săptămîni. Mai tîrziu, am aflat că fusese regăsită în timp ce mergea pe un drum fără nicio țintă; cineva a dus-o cu mașina la spital. Îmi amintesc că după întoarcerea ei a avut o infirmieră la domiciliu. În clipa aceea aveam între 8 și 9 ani, și am ținut mai mult sau mai puțin loc de mamă celorlalți frați și surori ale mele.

În cea mai mare parte din existența mea am avut sentimentul că sunt în plus, că nu sunt dorită, că sunt o povară. Mă simțeam complet lipsită de rădăcini. Numai cînd L-am cunoscut pe Dumnezeu ca Tată, acest sentiment a fost înlocuit de iubirea Sa și de adevărul Său care reînnoiește toate lucrurile. Dar înainte de această descoperire aveau să se scurgă mulți ani.

Mi-am dat toată silința să mă transform singură, dar era un proces amăgitor, iluzoriu, interminabil și van. Dacă doream să devin bună, să progrez și să fiu cea mai bună la școală, era și pentru a evita să-mi supăr mama, să-i declanșez accesele de mînie și să fiu pedepsită pentru că eram de prisos sau pentru că nu fusesem cuminte. Făceam menajul și mă ocupam de cei mai mici, și nu aveam pe nimeni de la care să primesc ajutor și afecțiune. În felul acesta am devenit egocentrică, temătoare și înfricoșată, și am prins obiceiul de a miîți ca să scap de pedeapsă.

Dimineața devreme, tatăl meu lua trenul pînă la Long Island,* ca să se ducă la New York, unde lucra ca funcționar într-un birou. La întoarcerea lui, pe la orele 19 sau 20, era epuizat și gata de culcare. El își petrecea sfîrșitul de săptămîină dormind, fugind astfel de responsabilitățile familiale. Capul de familie era mama, și ea era deosebit de dominatoare.

Cei doi frați ai mei au plecat de acasă la vîrsta de 13 ani ca să se pregătească de preoție; atunci mi-am asumat rolul de soră mai mare. Găseam cîte ceva de lucru, dar puteam rareori să păstrez puținel pe care îl cîștigam, căci banii erau cheltuiți pentru menaj.

Francis, fratele meu mai mare, are astăzi 73 de ani; el e tot preot și și-a

* Insulă pe coasta de est a Statelor Unite, la sud-est de statul New York – n.ed.

dedicat viața Mariei. Când predică, el caută să-i aducă pe oameni la Iesus prin devoțiunea față de Maria. El a dirijat construirea a două mari sanctuare consacrate Mariei, unul în Connecticut și altul la Eastport, Long Island. El s-a mai ocupat de un al treilea sanctuar dedicat Mariei la Efes, în Turcia. John, al doilea frate al meu, și-a abandonat studiile când era la seminar; el s-a întors acasă dezonorat și considerat rușinea familiei. A murit alcoolic.

Când am avut 13 ani, mi-a venit rîndul să-mi dedic viața în serviciul lui Dumnezeu. Simțeam nevoia să devin „cineva de bine“ și să aduc laude părinților mei. Pe atunci se credea că dacă părinții aveau copii care intrau în viața religioasă, mai ales ca să devină preoți, ei erau deosebit de binecuvîntați de Dumnezeu și chiar asigurați că vor ajunge în cer.

Tot mai singură

Când m-am dus la o școală cu internat condusă de călugărițe, sentimentul de singurătate și de deznădăcinare (care mă urmărea deja încă de acasă) n-a făcut decît să crească și mai mult. În schimb, în activitățile obișnuite, îmi aveam locul meu. Am cunoscut uneori chiar și reușita, în acest mediu nou, departe de casă.

Cu toate acestea, cu ai mei comunicam foarte puțin. Când mă întorceam acasă, aveam impresia că sunt mai degrabă în vizită decît un membru al familiei. În timpul primului meu an de școală, mama venea uneori să mă caute și mă ducea să-l văd pe fratele meu care se pregătea de preoție, într-un sat aflat nu departe de liceul meu. Tatăl meu nu venea niciodată. Într-o zi, mult mai tîrziu, o călugăriță m-a întrebat dacă tatăl meu mai trăia. Când i-am povestit mamei lucrul acesta, ea a strigat: „Ei bine, luna viitoare se va ști că ai tată!“ Efectiv, după o lună, tatăl meu și-a făcut apariția. În această instituție în care mi-am petrecut patru ani, aveam permisiunea de a ne întoarce acasă în sărbători și în vacanța de vară.

Puțină afecțiune

Am petrecut pe urmă alți trei ani într-o altă școală cu internat din Long Island. Ea se găsea de acum prea departe pentru ca mama să se poată deplasa acolo cu mașina. Acasă era acaparată de frații și surorile mele mai mici care, pe atunci, mergeau cu toții la școală. Cît despre mine, eram foarte departe... dar în ochii ei eram în siguranță. Am avut deci un real sentiment de abandon. Singurele mele cunoștințe erau călugărițele și colegele de la internat.

Între 14 și 16 ani m-am atașat în mod special de una dintre profesoare, o călugăriță care mă luase sub oblăduirea ei și mă recomandase pentru noviciat. Cu toate acestea, în ziua în care a părăsit mănăstirea fără să-mi spună măcar o vorbă (eram în penultimul an), m-am simțit și mai abandonată. În 1943, o călugăriță „bună“ nu păreasa mănăstirea; era ceva dezonorant. Chestiunea a fost trecută sub tăcere, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Sora Anna Maria, care preda muzica, a devenit atunci idolul meu. Ea a influențat profund viața mea personală și practicile mele religioase. Cum aveam aptitudini deosebite la muzică, ea m-a format ca solistă. Îmi încredința rolul principal în operete pe care le montam în fiecare an pentru familie și prieteni, și eu eram una dintre cele două soliste din corul elevilor. Acest cor, care număra o sută de cântăreți, dădea reprezentații publice pentru strângerea de fonduri în beneficiul ordinului călugăresc. Ca urmare, atunci când predam în Puerto Rico, am devenit oarecum celebră prin înregistrarea unui disc. Acesta a adus aproape 90.000 de dolari beneficiu net comunității.

Sora Anna Maria m-a învățat de asemenea să mă rog. Ea se convertise la catolicism, și „Sfânta Fecioară“ însemna totul pentru ea. În tot ce întreprindeam îi ceream Mariei să ne dea succes. Aceași Soră Anna Maria m-a încurajat să mă „apropiui“ de preotul care deservea școala. Din fericire, Dumnezeu m-a ferit de orice rău și de orice necaz în această relație.

Noviciatul

Situația noastră geografică, condițiile noastre de viață și veșmintele noastre trebuiau să ne permită să fim „despărțite de lume“. Purtam o uniformă bleumarină, o bască, ciorapi negri și pantofi cu șireturi. Mi-am terminat studiile liceale la 17 ani, și împreună cu șase dintre colegile mele am intrat în noviciat la sfârșitul vacanței de vară. Nici călugărițele, nici familia nu mă lăsaseră vreodată să mă gândesc la vreo altă alternativă, oricât de neînsemnată ar fi fost ea. Cât mă privește pe mine, nici eu nu mă gândisem vreodată la alta. (Majoritatea fetelor intrau atunci în „viața activă“.)

Dintr-o dată, existența noastră a devenit interesantă, căci trebuia să ne pregătim trusoul. Se organizau reuniuni în cinstea noastră; ni se ofereau ciorapi negri, jupoane lungi, lenjerie de corp cu mâneci lungi, o valiză și alte

obiecte utile. În felul acesta, am schimbat uniformele cu o ținută neagră lungă pînă la călcîie. Purtam de asemenea o capă și un vâl. Pentru a face menajul sau a lucra în bucătărie ne puneam o bască. O scurtă perioadă de timp am fost obiectul multor atenții din partea familiei, vecinilor și prietenilor.

Viața noastră era decisă de legile, codurile, regulamentele și prescripțiile ordinului dominican, și îi aveam ca modele pe sfinții Bisericii Catolice. Dacă ascultam de toate aceste reguli, se considera că ne sfințim și ducem o viață plăcută lui Dumnezeu. Trebuia să veghem cu atenție asupra privirii noastre, gîndurilor noastre și vorbelor noastre, și de asemenea să ne străduim să nu-L supărăm pe Dumnezeu sau pe cei din anturajul nostru. Cum aveam deja gustul performanței și căutam să mă fac mai bună „prin forța pumnului“, eram o candidată ideală pentru acest mod de viață, în orice caz la început.

Eram foarte mîndre pentru că respectam niște reguli monastice provenite din cultura secolului al XIII-lea și din filozofia lui Augustin.* Îmbrăcămintea noastră era cea a femeilor din Evul Mediu: cu toate straturile ei suprapuse, ea era grea, prea călduroasă și jenantă. An după an, ea a fost pentru mine o povară apăsătoare printre multe altele.

La prima mea misiune, la vîrsta de 19 ani, m-am îndrăgostit de un preot. Era tînăr și frumos, și îl adoram de departe, sperînd că va veni să celebreze liturghia de peste zi sau că va dirija devoțiunile făcute în timpul slujbelor de nouă zile. Douăzeci de ani mai tîrziu, „visul“ meu s-a realizat, căci am avut împreună o „aventură“.

Disciplina personală, cale a sfințeniei?

În fiecare zi ni se citea la micul dejun două capitole din Sf. Augustin sau din constituția ordinului. În timpul altor mese ni se citea din viața sfinților și diverse lucrări religioase. Noi mîncam în tăcere, cu excepția marilor sărbători. În general, tăceam toată ziua, în afară de o scurtă pauză după masa de

* Augustin din Hippo (354-430). Teolog, filozof și moralist care a exercitat o mare influență asupra teologiei occidentale – n.ed.

prînz și după cină. Nu vorbeam niciodată despre chestiuni spirituale: aceste lucruri țineau de domeniul strict personal.

În cei cinci ani de noviciat și de pregătire, obiectivul nostru principal era acela de a învăța să administrăm eficace o clasă și să asimilăm programele școlare pe care trebuia să le cunoască un profesor. Lucrul acesta era numit „Școala Normală“. Pînă la 99 % dintre aceste „normaliste“ erau destinate să alcătuiască personalul școlilor catolice. Ca urmare, statul a cerut călugărițelor să fie titulare cel puțin ale unei licențe. De asemenea, începînd cu 1950, am fost trimise la universitate, unde viața lua brusc o turnură pasionantă. Ea a devenit și mai pasionantă atunci cînd am fost trimisă la Universitatea Catolică din Washington D.C. pentru a studia arta dramatică. În pofida programei noastre de studii, ne era interzis să mergem la teatru sau la cinema. Dar, bineînțeles, nimeni nu respecta această regulă.

În timpul celor doi ani de noviciat, șefa noviceilor ne-a ținut un curs aprofundat despre regulamentele și constituțiile ordinelor. El se ținea în fiecare zi la ora 17. Profesoara noastră se baza pe filozofia greacă și avea drept lozincă: „Cunoaște-te pe tine însuși: iată sursa înțelepciunii“. Ea n-a menționat Biblia nici măcar o dată, căci nu juca niciun rol în pregătirea noastră. Cu toate acestea, cu patru ani mai înainte, în timpul anilor de pregătire din cadrul noviciatului, Biblia figura pe lista cărților pe care trebuia să ni le procurăm. Unchiul meu îmi făcuse atunci cadou una minunată, cu tranșă aurită. Timp de 47 de ani am dus-o cu mine dintr-un loc în altul. În final, am vîndut-o cu cinci dolari. N-o citisem niciodată, și nici nu mi se ceruse s-o citesc. Cheia, ni se zicea, era munca asupra sinelui; disciplina personală și stăpînirea de sine ar duce la sfințenie!

Povara zdrobitoare a Legii

O dată pe săptămînă ne duceam să ne spovedim unui preot ca să primim iertarea păcatelor noastre; greșelile așa-zise „minore“ erau mărturisite direct comunității. Cînd greșelile mele „minore“ se transformau în greșeli „majore“, m-am învățat să mint din belșug. Cu doi ani înainte de a părăsi comunitatea, această necinste, care devenise un obicei, a contribuit în mare măsură la aducerea mea în pragul nebuniei.

În 1947 am fost trimisă într-o mănăstire care avea o instituție școlară importantă și care folosea cam treizeci de călugărițe. Eu trebuia să predau la 70 de copii între nouă și zece ani. Maica stareță primea o sută de dolari pe lună

de profesoară; această sumă servea la plățirea veșmintelor, hranei, săpunului nostru, etc. Dacă aveam nevoie de bani pentru o călătorie sau pentru a cumpăra timbre, trebuia să ne punem în genunchi înaintea ei ca să obținem cele necesare. Dacă trebuia să plecăm din mănăstire pentru alt motiv decât cel profesional, procedura era aceeași, și maica stareță judeca dacă cererea se putea satisface sau nu.

Noi nu aveam bani personali; totul era în comun. Pe lângă legământul de sărăcie făcut de noi, am făcut și legăminte de castitate și supunere. Supunerea era datorată episcopului diocesei și maicii starețe a mănăstirii. Sub această povară zdrobitoare a legii, gândurile, sentimentele și chiar corpul meu au pornit-o pe coborișul spre moarte. Existența mea se deteriora din an în an: cum să supraviețuiești?

Voisem să-mi servesc semenii prin propriile mele forțe, dar a fost nevoie de iubirea Dumnezeului atotputernic și de temut ca să ajung să mă văd așa cum eram, adică asemănătoare fariseilor din Evanghelii. Văzută din exterior, dădeam impresia a fi „om de bine“, dar în realitate eram „plină de oasele morților și de tot felul de necurățenii“ (Matei 23:27). Domnul avea să-mi dea un spirit zdrobit și mîhnit, punîndu-mă acolo unde trebuia să fiu pentru a-mi recunoaște nevoia de Salvator. Mai tîrziu, am putut chiar să realizez că prezența Sa iubitoare mă însoțise toată viața.

Viață dublă

O dată cu vîrsta, am învățat să evit fricțiunile neplăcute cu maica stareță și să ascund banii pe care mi-i dădeau membrii familiei sau prietenii înainte de a lua drumul pungii comune. Mi s-a întîmplat chiar să comit cîteva șterpelele discrete.

În timpul celor douăzeci de ani cît am fost profesoară, am fost mutată de șapte ori. Am supraviețuit la zece maici starețe: două dintre ele erau bolnave mintale, una era senilă, trei erau binevoitoare și alte trei erau de-a dreptul răutăcioase. În urma unui conflict pe care l-am avut cu una dintre ele, am fost trimisă la Puerto Rico. Dar această maică stareță era departe de a bănui că acești trei ani vor fi cei mai buni din toată viața mea petrecută la mănăstire. Acolo îmi plăcea totul, în afară de căldura toridă. Era totdeauna foarte cald, iar la mănăstire nu se cunoștea climatizarea. Eu aveam mult de lucru. Un elev mare m-a învățat să șofez, căci trebuia adesea să parcurg insula de la un capăt la celălalt pentru a organiza reuniuni. Aveam impresia că am gă-

sit o anumită libertate, acea libertate după care năzuiam atât de mult...

Trei ani mai târziu am fost rechemată în Statele Unite. Eram tot la mânăstire, dar mă uitam și spre lume, unde mi se părea că voi putea duce o viață plăcută. Duceam o viață dublă. De exemplu, în timpul studiilor mele la Washington D.C., în cursul verii, am cerut unui alt student, care era frate franciscan, să mă ducă la dans într-o discotecă la Georgetown. El a acceptat cu zel. Am cumpărat haine potrivite și apoi am dansat toată noaptea. În altă vară, la New York, am împrumutat o robă roșie și câteva accesorii, și în compania unui prieten preot m-am dus să petrec în oraș, la Manhattan, noaptea. Era imposibil să se afle dacă acest comportament era obișnuit printre călugărițe, deoarece noi nu vorbeam niciodată despre aceste lucruri personale. Ele rămâneau strict secrete.

Părăsesc mânăstirea

În 1967, trei dintre noi am părăsit mânăstirea. În anul următor au fost o sută de plecări. Evenimente asemănătoare se petreceau cam peste tot în țară: lucrul acesta a durat doi sau trei ani. Am tras de aici concluzia că Dumnezeu era la lucru în comunitățile monastice.

Viața desfrînată pe care o duceam mă conducea drept spre depresia nervoasă. Unul dintre prietenii mei preoți, a cărui soră trecuse de o depresie gravă cu doi ani înainte, mi-a propus să mă întîlnesc cu un alt preot, care era psihiatru, format pe tehnicile freudiene. Pentru prima dată în viață am dezvăluit unei alte persoane aceste minciuni, disimulări, secrete, uri, mîinii și rebeliune care mă distrugeau încetul cu încetul. Cuvîntul „păcat“ nu fusese rostit niciodată; nu era vorba decît de sentimente. Căci, pentru un terapeut, conceptul de păcat este inacceptabil.

Ceea ce m-a susținut a fost bunătatea pe care mi-a arătat-o acest om. Nu mai cunoscusem niciodată o asemenea amabilitate. Dumnezeu S-a servit de el ca să mă țină în viață, căci m-a împiedicat să mă sinucid. Eram pe atunci departe de a bănuși că, douăzeci și trei de ani mai târziu, voi cunoaște singura Persoană capabilă să mă elibereze din sclavia mea teribilă: Iesus Cristos. În Epistola către Romani scrie: „Căci, pe cînd eram noi încă fără putere, Cristos, la timpul potrivit, a murit pentru cei nelegiuîți“ (Romani 5:6). În timpul acestor douăzeci și trei de ani m-am descurcat de bine de rău, urmînd, cu pauze, nouă ani de psihoterapie tradițională.

Am fost adeseori întrebată: „Dar nu v-ați rugat niciodată?“ *Bineînțeles că*

da! Făceam rugăciuni de cinci ori pe zi! Recitam în grupă aceleași rugăciuni, zilnic, la ore fixe. Este ceea ce Biblia numește „o mulțime de vorbe“ (Matei 6:7). La capelă, repetam în fiecare zi aceleași fraze în latină, preluate din aceleași cărți. În timpul liturghiei zilnice, ne uneam de asemenea cu preotul care oferea neîncetat corpul și sângele lui Iesus Cristos pentru păcatul oamenilor. Noi nu știam că, potrivit învățaturii din Epistola către Evrei (capitolele 7 la 10), Domnul Iesus a adus acest sacrificiu odată pentru totdeauna vărsându-și sângele pe cruce.

Liturghia de la Rusalii comporta o rugăciune adresată Spiritului Sfânt. Neștiind că Biblia ne cere să ne adresăm rugăciunile lui Dumnezeu sau lui Iesus, și nu Spiritului Sfânt, L-am invocat într-o zi din străfundul disperării mele, rugându-L să mă mîngîie. Era pentru prima dată că adresam o rugăciune personală unui Dumnezeu personal. Chiar și în anii mei cei mai dificili, nu făcusem niciodată lucrul acesta, fie pentru mine însămi, fie pentru alții. În prezent, văd că Spiritul Sfânt mă atrăgea, în pofida stării în care mă găseam în clipa aceea.

După un an și jumătate de terapie am ajuns să-mi exprim dorința de a părăsi mănăstirea. Am mai rămas acolo încă șase luni, dar luînd multe medicamente. Maica stareță care era pe atunci în funcție s-a purtat cu mare bună-tate față de mine, la fel ca și stareța adjunctă* a ordinului.

După ce-am părăsit mănăstirea m-am aflat fără serviciu și fără locuință, avînd pentru a trăi doar suma de 100 de dolari pe care superiorii ordinului fuseseră de acord să mi-i dea. În final, poate pentru că arătam atît de bolnavă, mama mea mi-a permis să mă întorc acasă. Urma să mai rămîn încă douăzeci și unu de ani în catolicism.

Viața după ce am plecat de la mănăstire

Trebuia să-mi găsesc ceva de lucru, dar nu voiam să reîncep să predau într-o școală catolică. În cei șapte ani de dinainte predasem cîte șase ore pe zi într-un liceu de fete, avînd responsabilitatea cel puțin a unei activități extrașcolare. Prietenul preot de care am vorbit mai sus îl cunoștea pe directorul unei instituții publice. El m-a încurajat să mă înfilesc cu acest om, un prieten al psihiatrului care se îngrijise de sora lui la plecarea de la mănăstire. La puțin după aceea am găsit un loc de muncă. Trebuia să fac pe învățătoarea

* Într-o mănăstire benedictină, o călugăriță numită de maica stareță pentru a o ajuta la îndeplinirea însărcinărilor sau la înlocuirea în caz de absență – n.ed.

la o clasă de douăzeci și trei de copii de 7 ani. Era pentru a doua oară că un binefăcător avea un impact asupra vieții mele. De altfel, psihiatrul care mă supraveghea m-a ajutat să renunț treptat la medicamente. În cei optsprezece ani care au urmat am simțit o plăcere deosebită să predau.

După ce am petrecut doi ani în acest post, m-am căsătorit cu cel pe care îl considerasem „omul viselor mele“. Cinci ani mai târziu am divorțat. După doi ani m-am recăsătorit, ca să divorțez de data aceasta după zece ani.

Cu o lună înainte de pensionarea mea mi s-a descoperit o tumoare la sînul stîng; era luna iulie. Am consultat un chirurg, care m-a operat o lună mai târziu. Am urmat și radioterapie. De altfel, eram încă o dată sub supraveghearea unui psihiatru, căci hotărîsem să-l părăsesc pe al doilea soț. Acest terapeut m-a sfătuit să aștept un an înainte de a lua o decizie atît de importantă. Avînd iarăși gînduri de sinucidere, am început să iau somnifere ca să încerc să rezist. Dacă reușeam să dorm noaptea, îmi spuneam că voi ajunge poate la capătul zilei.

După un an l-am părăsit pe soțul meu. Aveam două domiciliu, unul la New York și altul la Port Sainte-Lucie, unde locuiam singură. Acolo aveam numeroase prietene, și aveam obiceiul de a lua un cocktail pe la ora 5 după-amiaza. Alcoolul a devenit pentru mine o „proptea“ care îmi permitea să suport existența. Neliniștea nu mă părăsea.

Cură de dezintoxicare

În noiembrie 1986 am făcut cunoștință cu fiul unei prietene care frecventa o grupă de „Alcoolici Anonimi“. Și acolo se face o terapie asupra eului, iar capcana este că se vorbește despre un „dumnezeu“, dar nu despre Dumnezeu din Biblie. În cursul unei întruniri am întîlnit o persoană care m-a sfătuit să fac un stagiu într-un centru de dezintoxicare. În momentul acela nu știam că instituția respectivă aparținea fratelui său. Cum era de așteptat, diagnosticul în privința mea a fost acela de alcoolism și dependență de medicamente. Trebuia să mă internez pentru o perioadă de patru săptămîni, cu două săptămîni suplimentare pentru a completa sevrăjul. Aceasta costa 15.000 dolari. În final, asigurarea soțului meu și a mea au permis strîngerea banilor necesari. Dar acest centru era un loc înfrîorător.

La 59 de ani mă găseam încarcerată cu paisprezece tineri care nu încetau să-și povestească viața de drogați și alcoolici, maltratările la care fuseseră supuși și accesele de nebunie. Niciodată nu mai întîlnisem niște cazuri ase-

mănătoare. În plus, eram expusă ostilității lor, căci credeau că mint. Într-adevăr, cît mă privea pe mine, nu aveam altceva de care să mă plîng decît patima pentru jocurile de noroc a soțului meu, patimă pe care nu mai puteam s-o suport.

După cîtva timp, unul sau doi dintre cei mai puțin duri au binevoit să mi se adreseze. Ceilalți mă evitau ca ciurma. Era înfiorător... dar am învățat lecția. În timpul cursurilor ni se spunea că toți avem defecte (niciodată nu era vorba despre păcat), dar că nu puteam totuși să scăpăm de ele. Ni s-a cerut să enumerăm defectele: în capul listei era teama. Iar contrariul temerii era încrederea. Dacă ne gîndeam bine, înțelegeam deci că pentru a învinge teama trebuia să umblăm prin „credință“ într-o „ființă supremă“ pe care fiecare și-o putea reprezenta după plac.

Viața noastră devenise de netrăit, și prin noi înșine nu ne puteam scoate din ea; era imposibil. Dar „dumnezeu“ se putea ocupa de lucrul acesta. Am găsit că era o idee bună să-mi încredințez viața cuiva care este mai puternic decît mine, și am început să înțeleg că nu aveam nevoie să fiu eu însămi dumnezeu! Primele patru săptămîni ale cursului se sprijineau pe aceste două puncte.

De altfel, ni s-a spus că există o diferență enormă între religia organizată și spiritualitatea adevărată. Și acest lucru mi s-a părut corect. Într-adevăr, religia organizată mă făcuse sclava eului meu, păcatului, sistemelor omenești, și nu mi-ar fi arătat niciodată singurul drum spre împăcarea cu Dumnezeu. Deci n-am putut niciodată să-mi regăsesc adevărata libertate.

Dumnezeu îmi face cunoscut grația Sa

Era pe atunci în ianuarie 1987. Lungul meu marș prin deșert se apropia de sfîrșit. Începeam să mă consider o mare păcătoasă, incapabilă să se salveze singură, și înțelegeam nevoia urgentă de a fi răscumpărată de cineva mai puternic decît mine. Biblia spune: „Căci Dumnezeu a iubit atît de mult lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă. Dumnezeu, într-adevăr, nu L-a trimis în lume pe Fiul Său ca să judece lumea, ci ca lumea să fie salvată de El“ (Ioan 3:16-17). Aveam o speranță nouă; Mîngîietorul, adică Spiritul Sfînt, mă atrăgea spre Iesus Cristos.

Chiar înainte de ieșirea mea din această instituție am fost prezentată unei doamne cu prenumele Ann, care mi-a oferit o Biblie. Apoi am devenit prie-

tene, cel puțin pentru un timp: duminica, ea mă ducea la biserica metodistă locală, iar miercuri seara mergeam cu ea la un grup de rugăciune din orașelul Jensen Beach, Florida. Ea mi-a spus și despre un grup de femei care se reuneau în fiecare zi de luni la Stuart, un alt oraș din statul Florida. Acolo am înțeles necesitatea salvării în Cristos. Știam că eram păcătoasă și pierdută, și că, prin sacrificiul și învierea Sa, Iesus plătise prețul pentru păcatul meu. Totuși, nu înțelegeam de ce trebuia să vin personal la El.

Apoi, într-o zi din februarie 1988, Dumnezeu S-a servit de un predicator ca să-mi dezvăluie grația Sa incomparabilă. Am acceptat atunci salvarea care mi-era oferită, și am înțeles acest verset din Efeseni 2:8-9. „Căci prin grație ați fost salvați, prin intermediul credinței. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se glorifice nimeni“. Grația! Există oare o veste mai bună decât aceasta? Eu mă rătăcisem, dar Păstorul cel Bun a venit să mă caute! Ce siguranță minunată: prin Cristos, eram în sfârșit liberă!

O creație nouă

Prin studiul Cuvîntului lui Dumnezeu, am descoperit puțin câte puțin adevărul: eram de acum „o creație nouă în Cristos“. Lucrurile vechi trecuseră, și totul, în viața mea, se înnoise. Dacă lucrul acesta era adevărat, și Biblia mă asigura de aceasta, nu mai aveam nevoie să-mi găsesc refugiu în alcool. De acum înainte, eram un copil al lui Dumnezeu, și nimic sau nimeni nu putea să conteste această identitate. Nu puteam să ascund aceste realități, căci lucrul acesta ar fi însemnat să mă împotrivesc adevărului lui Dumnezeu și să neg lucrarea Sa în mine.

La „Alcoolicii Anonimi“ nu era permis să se vorbească despre Iesus. Dar, de-a lungul acestei ultime întruniri la care am luat parte, Domnul mi-a dat curajul să-I mărturisesc numele. Am pierdut atunci mulți prieteni. Chiar Ann m-a făcut ipocrită și prefăcută, spunînd că mă puneam deasupra altora nerespunzînd regulamentul. Dar eu eram cu adevărat conștientă de puterea lui Dumnezeu care acționa în viața mea; El era alături de mine și mă susținea. Astfel, puteam experimenta acest verset: „Căci mie nu mi-e rușine de evanghelie: este puterea lui Dumnezeu pentru salvarea oricui crede...“ (Romani 1:16). De acum înainte mă temeam de Dumnezeu și nu de oameni. Puteam deci să am siguranța că „victoria este a Domnului“ (1.Samuel 17:47).

Părăsesc Biserica Catolică

Nu peste mult timp am aflat că Dumnezeu are și puterea de a ne vindeca, chiar și bolile noastre fizice, dacă așa este voia Sa. De șase ani lungi, sufeream fără întrerupere de o sciatică urâtă. Într-o seară, în timpul unei adunări de rugăciune, am cerut Domnului să mă scape de această durere. La trezire, a doua zi dimineața, ea dispăruse în întregime. Pot să adevăresc cu bucurie că această vindecare minunată a rămas pînă astăzi. În suveranitatea Sa, Dumnezeu a făcut ca întreaga situație să lucreze spre binele celor care se încred în El. El este singurul care știe ce e bine pentru noi, și ne conduce viața. În ziua aceea, voia Sa a fost să mă vindece, și această vindecare m-a întărit puternic în credință. A Lui să fie gloria!

Cuvintele adresate de Iesus samaritencei, la fîntînă, au vorbit și inimii mele. Domnul m-a făcut să înțeleg că dacă beau din apa Sa vie, nu-mi va mai fi niciodată sete și va exista în mine un izvor care va țîșni pînă în viața eternă (cf. Ioan 4:14).

Cînd am priceput că Cristos, trimis de Tatăl, realizase o salvare perfectă, am părăsit Biserica Catolică. Într-adevăr, liturghia se vrea o reînnoire a acestui sacrificiu perfect și deplin suficient. În plus, Biserica îi adaugă acestuia tradiția și „faptele bune“. Dar Biblia spune: „În zadar Mă onorează ei, dînd niște învățăături care sunt porunci de-ale oamenilor“ (Marcu 7:7). „Dar celui care face fapte, plata îi este dată nu ca o grație, ci ca ceva datorat; dimpotrivă, celui care nu face fapte, dar crede în Cel care îl îndreptățește pe cel nelegiuit, credința îi este atribuită ca dreptitudine“ (Romani 4:4-5).

Pentru a fi salvat, este suficient să crezi pur și simplu în Cristos și în sacrificiul Său. În El, avem tot ce e nevoie pentru noi.

Iată primele trei versete pe care le-am memorat după ce am primit salvarea. Ele m-au ajutat să cresc în credință și au contribuit la recîștigarea „anilor pe care i-a mîncat lăcusta“ (Ioel 2:25).

Căci Spiritul pe care ni l-a dat Dumnezeu nu ne face timizi; dimpotrivă, Spiritul Său ne umple de putere, de iubire și de înțelepciune. *2.Timotei 1:7.*

Încrede-te în Domnul din toată inima și nu te bizui pe înțelepciunea ta; recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările. *Proverbe 3:5-6*

Pe tine, pe care te-am luat de la marginile pămîntului și pe care te-am chemat dintr-o țară îndepărtată, căruia i-am zis: Tu ești servitorul Meu, pe tine te aleg și nu te resping! Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine; nu purta priviri neliniștite, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, Eu îți vin în ajutor, Eu te susțin cu dreapta Mea triumfătoare. *Isaia 41:9-10*

Dumnezeu este fidel

Rugăciunea zilnică și studiul Bibliei m-au „transformat prin reînnoirea minții” (Romani 12:2). Recunoscând că gândurile mele nu sunt cele ale lui Dumnezeu (cf. Isaia 55:8), îmi dau perfect de bine seama că trebuie să învăț să gândesc într-un mod cu totul nou. Când teama îmi cuprinde inima, știu că am reînceput să mă bazez pe propriile mele forțe și am încetat să umblu prin credință. Acest verset din Romani 12:2 conține o cheie pentru viața creștină: „Nu vă conformați epocii de acum, ci fiți transformați prin reînnoirea minții, ca să discernați care este voia lui Dumnezeu, care e bună, plăcută și perfectă”.

Înainte de a primi salvarea, în februarie 1988, gândirea mea nu se deosebea cu nimic de cea a lumii. În 1985, o colegă de la institut m-a întrebat dacă aș accepta să avortez în caz că aș rămîne însărcinată la 42 de ani. I-am răspuns afirmativ! La acea epocă eram de asemenea convinsă că era de dorit să trăiești în concubinaj cu un bărbat înainte de a te căsători cu el. De altfel, chiar așa și făceam.

Cu ocazia unei șederi în Israel, în 1989, Dumnezeu m-a „făcut să urmez un curs intensiv” despre voia Sa în probleme de viață și de moravuri. Timp de aproape o săptămână am asistat la două conferințe pe zi cu un grup care mă invitase să vizitez Israelul în timpul Sărbătorii Corturilor.* Întrunirile aveau ca temă principală versetele următoare: „Întrucît Cel care v-a chemat este sfînt, fiți și voi sfîinți în toată purtarea voastră, potrivit cu ce este scris: Voi veți fi sfîinți, căci Eu sunt sfînt” (1.Petru 1:15-16). Am fost atunci profund convinsă că gândirea și comportamentul meu erau corupte, depravate. Dumnezeu îmi arăta cum dorea să-i vadă trăind pe ai Săi.

Prin intervențiile Sale îndurătoare, Domnul mi-a permis să pun la punct mai multe chestiuni urgente, mai ales în legătură cu al doilea divorț al meu și cu locuința mea.

În serviciul Domnului

Timp de doi ani, în 1989 și 1990, am putut să exercit o lucrare cu soțiile deținuților din închisoarea locală de maximă securitate. În aceeași perioadă, făceam vizite unui deținut o dată pe lună. Domnul m-a făcut în stare de aceasta. Niciodată nu mi-a fost teamă de impunătoarele porți electronice, de gardul de sîrmă ghimpată, de gardieni și armele lor de foc, ca și de perche-

* Sărbătoare evreiască („Succot”) ținută toamna, pentru care se construiesc cabane sau colibe din ramuri, comemorînd protecția acordată de Dumnezeu poporului Israel în deșert – n.ed.

ziționarea la care se supune orice vizitator pentru a putea intra.

Lunea după-amiază conduc un studiu biblic pentru un mic grup de femei. Acesta are loc la mine acasă. În biserica mea locală am putut să ajut două tinere femei să vadă ce spune Biblia despre teamă și despre eforturile pur omenești. Puterea Spiritului Sfânt care rămîne în noi îndeplinește nu numai ceea ce cerem după voia lui Dumnezeu, ci și „infinat mai mult decît ceea ce cerem sau gîndim noi“ (Efeseni 3:20).

În societatea noastră atît de îndepărtată de Dumnezeu, sufletele pierdute sunt numeroase. Domnul m-a făcut să fiu dureros de conștientă de starea de pierzare în care se află omenirea, și Îi sunt recunoscătoare pentru lucrul acesta. În 1996 și 1997, am urmat cursuri de vară la Wisconsin pentru persoane de vîrsta a treia. 99% dintre participante erau evreice, și Dumnezeu mi-a permis să înnod legături minunate cu aceste persoane. Am învățat să le cunosc și să le iubesc, am putut să împărtășesc cu ele iubirea lui Dumnezeu și uneori chiar să le vorbesc din Biblie. Am rămas în contact cu șapte dintre ele.

În ianuarie 1998, unul dintre acești prieteni, Murray, L-a recunoscut în Iesus pe Mesia, puțin înainte de a muri. Cînd soția lui mi-a telefonat ca să mă informeze că își trăia ultimele zile, l-am întrebat pe Murray dacă îmi dă voie să mă duc și să-i vorbesc despre Dumnezeu. Pornind de la Scripturi, i-am prezentat mesajul salvării. Întrucît Spiritul Sfînt acționa în el, Murray L-a acceptat pe Cristos ca pe Salvatorul său. Curînd, trebuie să vizitez o altă persoană din acest grup, și Îi cer Domnului să facă, prin grația Sa, o nouă minune.

Cu ocazia unei călătorii în Turcia, în cursul verii lui 1999, Dumnezeu mi-a dat ocazii de a semăna cîteva semințe de adevăr cu privire la adevărata Biserică a lui Iesus Cristos. Ghidul nostru musulman a fost uluit să afle că imensele sanctuare romane sau bizantine care abundă în această țară nu sunt cu adevărat biserici ale lui Cristos, așa cum explica de douăzeci de ani turiștilor. Am putut să vorbesc cu el și să-i prezint, cu iubire, adevărul din Cuvîntul lui Dumnezeu.

În timpul acestei călătorii, am aflat de asemenea că musulmanii o onorează mult pe Maria ca mamă a „marelui profet“ Iesus. După părerea mea, prin respingerea de către ei a adevăratei identități a lui Cristos, catolicii și musulmanii se alătură în acest mare curent ecumenic care se năpustește în prezent peste întreaga lume religioasă. Cînd am trecut să vedem sanctuarul dedicat Mariei la care lucrase fratele meu, ne-am rugat cu tot grupul pentru salvarea lui.

Încredere

Întrucît am fost salvată prin sîngele lui Iesus, sunt astăzi liberă să-L servesc în întregime și să intru în planul lui Dumnezeu, plan pe care îl avea pentru mine înainte de nașterea mea. Tot ce are loc în viața mea este acum transformat în bine. Potrivit promisiunii Sale din Ioel 2:25, Domnul continuă să-mi dea înapoi anii pe care i-a mîncat lăcusta. În fiecare zi, mă hrănesc cu Cuvîntul Său, care îmi satură inima. Îl laud pe Domnul pentru această plinătate pe care o am în El și Îl glorific că m-a călăuzit într-un chip atît de minunat!

Din 1994 pînă în 1997, cînd mi-era sete după comuniunea frățească, am participat la reuniuni biblice în diverse locuri din țară. Știind ce mare nevoie aveam să găsesc o familie spirituală, Dumnezeu m-a făcut atunci să înlînesc creștini, care au devenit familia mea largită, dincolo de tot ce mi-aș fi putut eu imagina în trecut. Pot să le fac vizite și să împărtășesc cu ei credința mea în Cristos. El m-a condus pe urmă într-o biserică locală unde sunt învățată, încurajată și unde pot beneficia neîncetat de comuniunea frățească.

Dar aceasta nu este totul, căci abundența pe care ne-o acordă Domnul e fără limită. Cît timp mă lasă pe acest pămînt, bucuria mea este să-L servesc. Privesc viitorul cu încredere, bizuindu-mă pe Cuvîntul Său: „V-am scris aceste lucruri ca să știți că aveți viața eternă, voi care credeți în numele Fiului lui Dumnezeu“ (1.Ioan 5:13).

Doresc din toată inima ca cititorii acestei mărturii să fie salvați și ei și să poată crește pe urmă în cunoașterea lui Iesus Cristos.

A lui Dumnezeu să fie gloria, acum și pentru eternitate!

Mary Allen

Mary Allen conduce studii biblice săptămînale cu un mic grup de femei. Ea asigură și ore de sprijin școlar pentru copii și preadolescenți defavorizați și predă unora dintre ei cursuri de învățatură biblică.

Adresa ei: Apt. 201, 6901 Constitution Boulevard, Hobe Sound, FL 33455-7358, Statele Unite